

GREGG
HURWITZ

ZTRACENÝ SYN

TALPRESS

ZTRACENÝ SYN

Vyšlo také v tištěné verzi

Gregg Hurwitz

Ztracený syn – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Gregg Hurwitz v nakladatelství TALPRESS:

ROMÁNY SE SIROTKEM X

Sírotek X

Pan Nikdo

Hlavou proti zdi

Cesta z temnoty

V jednom ohni

ROMÁNY PRO MLÁDEŽ

Invaze ženců

Poslední naděje

ZTRACENÝ
SYN

Gregg Hurwitz

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Všechny postavy, organizace a události popsané v novele jsou buď dílem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Copyright © 2021 by Gregg Hurwitz
Translation © 2021 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7197-786-5
ISBN e-knihy: 978-80-7197-812-1

Věnováno Marshallu Herskovitzovi

*Od kterého jsem se naučil, že i nejvyšší příčka v hierarchii
alfa dominance je pořád pod tou nejnižší příčkou toho,
z čeho se skládá moudrost*

Což máš jen to jediné požehnání, otče?

- Ezau, Genesis 27:38

To dítě temnoty já za své uznávám.

- Prospero

1

Nebezpečí nového typu

Domovem skupinové hrdosti projela vlna vzruchu a o pár vteřin později už měli chlapci natlačené obličejy na zavlhlé přední okno. Evan, kterému bylo teprve dvanáct, stále nevstoupil do fáze rychlého růstu. Svedl boj o pozici a prohrál, loket Charlese Van Scivera ho srazil na chvost smečky. Mezi Tyrellem a Jamalem se otevřela úzká mezírka a Evan na malý okamžik zablédl, jak se nějaký štíhlý muž mihnul kolem plotu rozpukaného basketbalového hřiště na druhé straně ulice. Rozhovor se stočil k němu.

„Tak co? Kdo byl ten chlap?“

„Netuším, Charlesi. Vypadá jako on.“

„Tos mi fakt pomoh, posero.“

Smečka je bez dozoru, to není nikdy dobrá věc. Tatka Z, robustní pán domu s polskými kořeny, se uklidil na WC s novinami Baltimore Sun. Skutečnost, že jde o nedělní vydání, v kombinaci s jeho chronickou a často zmiňovanou zácpou znamená, že bude mimo pár hodin.

Van Sciver se přirozeně ujal vůdčí role a všichni opustili ten řadový domek, čekárnu před branou pekelnou, utopený ve stínu výškových domů sídliště Lafayette Courts. Došli na vyasfaltované parkoviště a tam se rozptýlili. Dnes jich bylo jen sedm, protože Dannyho odlifrovali do pastáku a Andre byl od pátku nezvěstný, bezpochyby se vydal na další fantastickou výpravu za rodiči, které nikdy nepoznal. Nebylo tu nic než cihly a beton, upocené od srpnové vlhkosti, a taky feťáci a hoši z ulice, jako vždy. Domy vyskládané jeden vedle druhého v řadách na ně shlížely ze všech stran jako křivé zuby.

„Vsadím se, že to byl zase on,“ ozval se Tyrell.

Návrat Tajemného muže zvedl chlapcům hladinu adrenalinu. Objevoval se opakovaně, prohlížel si chlapce, kteří se potloukali a poštuchovali na parkovišti, a slunce se mu odráželo od zlatých hodinek. Na obličejí měl černé brýle Ray-Ban, kouřil jednu cigaretu za druhou jako na běžícím páse, a když se konečně pobmul, jeho krok byl uvolněný a prsty přejížděl po pletivu. Teorií bylo celé nekonečno – byl to exhibicionista, realitní magnát ze Streeteru, který chce někoho adoptovat, případně kanibal, co se živí mladým masem.

Van Sciver si je přivolává k sobě. „Pojďte sem. Všichni pojďte sem!“

Kolem čela má jako vždy uvázaný modrý šátek, přes pruh látky mu přetékají zrzavo-blondřaté prameny. Je o hlavu vyšší než ostatní, s výjimkou Ramóna, jenže ten je vychrtlý jako kostlivec, takže samotná výška už mu příliš respektu nedodává. Van Sciver má na sobě tričko s nápisem Washington Redskins bez rukávů, aby mohl předvádět bicepsy, které umí nakynout tak výrazně, že jsou v nich vidět rýhy. Nad horním rtem má pár chlupů a zaschlou skvrnu od proteinového nápoje na růst svalů, který s posvátnou úctou popíjí každé ráno – namixovaný z prášku ho prolévá hrdlem z kanystru, který má vypočítaný na celý měsíc a kterého se ostatní děti ani neodvážejí dotknout.

Ačkoliv je jen o dva roky starší než Evan, jako by každý byl jiný druh. Do křížku se dostali jen dvakrát, Van Sciver přivodil Evanovi krvácení z nosu, když se mu Evan vzepřel kvůli švindlování v blackjacku, a pak mu rozrazil ret, když se Evan postavil za Tyrella, jehož sestra je kurva, ale pravděpodobně by se mu to nemělo připomínat tak často, jak to činí Van Sciver. Ten se mimochodem dostal do

domova ve chvíli, kdy jeho otce sebrali za bankovní loupež, čímž se stal v tomto mikrosvětě velkou celebritou. Jeho původ dokazuje pár drahocenných fotografií a zažloutlý výstřižek z novin.

Na adruhou stranu Evan se nemůže chlubit ušlechtilou pokrevní linií. Prostě se tu objevil ve stylu dávných mýtů – Mojžíš v košíku z papyru vymazaného asfaltem a smolou, Athéna, která vyskočila na svět z Diory hlavy. Od různých sociálních pracovníků vysbíral pouze ta nejzákladnější fakta o svém původu. Tedy že jeho biologická matka přejela z jednoho státu do druhého a odevzdala ho k adopci v Marylandu, když mu bylo šest dní. Že jeho první adoptivní matku postihla řada záchvatů mrtvice, které udržovala v tajnosti, až jednoho dne spolu s manželem vrátili Evana zpátky do systému. Protože si Evanova biologická matka ponechala právo výběru adoptivní rodiny, jeho další osud byl závislý na tom, jestli se sociálním službám podaří ji najít. Jenže mladé ženy, které cestují z jednoho státu do druhého, aby se zbavovaly novorozenců, nechťejí být identifikovány. A nalezeny už vůbec ne. Než se byrokracií podařilo celý ten propletenec dostatečně rozmotat a dojít k závěru, že je „opuštěný“, zavítal do celé řady dětských domovů. Ve čtyřech letech se mu zabydlel v obličejí obezřetný výraz. Už to nebyla ta nepopsaná tabule, na kterou by si nějaký pár chtěl malovat své sny. Najednou se octl v horší jakostní kategorii, další dítě zralé do kontejneru s poškozeným zbožím.

Skupinový dům Tatky Z byl tou poslední zastávkou na téhle okružní jízdě. Pět až patnáct dětí, které se průběžně obměňovaly a odcházely do učňovských škol, do vězení nebo do zaměstnání, kde potřebovaly utahovací klíče a pracovní kombinézy se jmenovkou. Možností je jen pár, výsledky předem dané, cesty vedou k bezútešné budoucnosti. A právě to je na tom Tajemném muži a jeho zlatých hodinkách tak lákavé, bez ohledu na to, jak hrozné může mít úmysly. On nepatří do tohoto světa, do téhle čtvrti. Zastupuje tu nejen nebezpečí nového typu, ale představuje i novou cestu na nějaké nové místo, a jakákoliv cesta vedoucí z East Baltimoru je dobrá.

Van Sciver pronesl: „Mluvil jsem v Pacově s Eddiem v dílně. Ten mluvil s bratránkem a ten mu řekl, že Tajemnej muž si bere děti a dělá z nich něco.“

Dělá z nich něco. Ale co? *Jediné srovnání, které se Evanovi v souvislosti s tím vybavilo, je náborová kancelář armády z korza obchodního centra. Když s Tyrellem vyrazil na obchůzku, při které hledali v bracích automatech zapomenuté čtvrtáky, sledovali po očku pubescenty s ohnutými zády, jak procházejí těmi skleněnými dveřmi se samolepkou, na které byla americká vlajka. Ven vycházeli vždy o něco rovnější.*

Ven vycházeli muži.

Evanovo snění prořzl Ramónův hlas. „Dělá z nich sexuální otroky a kuřbuřty,“ prohlásil a pár dětí se odvážilo zasmát.

Ale Van Sciver nerušeně pokračoval. „Eddieho bratránek říkal, že zná maníka, co byl v domově ve Westside – Nový začátky? – a že ten maník povídal, že si Tajemnej muž vybral dalšího kluka, toho nejlepšího kluka ze skupiny. Nejvyššího. Nejrychlejšího. Nejsilnějšího. A tenhle kluk jednoho dne prostě zmizel.“ Výrazně se odmlčel. Chlapci se stáhli ještě blíže, pořád ještě slyšitelně udýchání z toho, jak před chvílí přebíhali ulici. Teď už to není jen historka, ale městská legenda, strašidelný příběh k táboráku, a tím pádem je o dost reálnější. Evan cítí z těch mezer mezi výmysly temnou pravdu. Van Sciver nechává dál viset ve vzduchu dramatickou atmosféru. Spiklenecky se podívá doleva, doprava a pak zpátky na skupinu. „O čtyři roky pozdějc se vrátil. Na den.“

O blok nebo dva dál se z nějakého auta ozvali naplno Run-DMC, basy na doraz. Zvuk pomalu utíchal. Tyrellova teniska zaskřípěla na asfaltu, jak se naklonil ještě víc dopředu. „No a?“

„Byl vymakanej,“ pokračoval Van Sciver. „Takovýhle svaly. A hus-tej. Měl přes tvář jizvu. A porsche.“

Podrobnosti lahodí uchu, až mučivě. Evan cítí v břiše vzrušené šimrání, jako kdyby prožíval volný pád na horské dráze.

Kolem se šoural opilec a Van Sciver po něm hodil nepřátelským pohledem. „Běž do hajzlu, Horáci.“ Pak se otočil k uchvácené skupině. „Ten maník říkal, že šel bydlet do baráku – nejparádnějšího, jakej si umíte představit. Opravdickýho domova. Teplý jídlo třikrát denně a Nintendo a bazén. Máš tam svůj vlastní pokoj. Prej ho vycvičili.“

„K čemu?“ zeptal se Evan.
Van Sciver se na něj podíval shora a jejich oči se střetly. „To nikdo
neví.“

2

Vážná věc

Mizerných pětasedesát dolarů.

Přesně tolik je třeba, aby to vyhodilo váš život z kolejí. Ne – nejen z kolejí. Aby vás to zapíchlo do úbočí kopce, jako lokomotivu, která vyletěla z trati.

To byl ten důvod, proč teď Andrew Duran pracoval na noční směně na odtahovém parkovišti v East Side, namačkaný v malé boudě, která svou velikostí o moc nepřesahovala psí. Vdechoval všudypřítomnou vůni deodorantu Old Spice, směnu před ním měl totiž Juan. Minimální mzda Duranovi vycházela na 420 dolarů týdně, ale když si z ní ukously federální systém, státní systém, sociální a zdravotní pojištění a splátky nařízené soudem, nezbývalo nakonec víc než 300. A to bylo asi o 500 dolarů méně, než potřeboval k úhradě alimentů i jídla a střechy nad hlavou. Na druhou stranu mohl existovat jako zlomený žebřák, který prodává cigaretové špačky v Kalkatě, takže si nestěžoval.

Perspektiva.

To byla ta věc, o které se hovořilo na podcastech na téma „pomoz si sám“.

O tom se bavili i na těch seancích. V *souladu s láskou boží. Den po dni. Nic není tak zlé, aby to nezhoršila sklenka alkoholu.*

Klišé, samozřejmě, ale už přišel o dost na to, aby jim nevěnoval pozornost. Přišel o všechno.

S povzdechem se zahleděl na okno se šmouhami od mazacího tuku. Byl králem všeho, co se nacházelo za ním. Což, momentálně, představovalo bludiště ošklivě pomačkaných vozidel, která sem postupně natahali – rezivějící auta VW Brouk, šrot, který zbyl z několika ferrari, i pokroucené americké koráby silnic. Některé vozy měly na hlavových opěrkách krvavé skvrny. Jiné poškrábaný lak od drápů, jak se do nich dobývali psi pro vyhledávání drog. Některým chyběla kola, ty sem přivezli na korbě odtahových vozů a teď zde snily svůj spánek věčný.

Duran měl za úkol na ně dohlížet a podepisovat změť formulářů v okamžiku, kdy se o ně hlásili poldové, řidiči odtahových vozidel nebo utrápení majitelé.

Prostě intelektuální dřina.

Jak se z fáze majitele vlastního domu – ačkoliv šlo o zaplivanou barabiznu s jednou ložnicí ve městě El Sereno – dostal sem, neměl tušení. Moment, beru zpět. Měl tušení.

Mizerných pětadesát dolarů.

Za pitomou pokutu za parkování, kterou dostal během těch dvaceti vteřin, kdy vběhl do prodejny alkoholických nápojů, aby sehnal drobné na parkovací hodiny. Před osmnácti měsíci se zastavil na oběd v Bakersfieldu, kde poctil návštěvou ve Státním vězení Kern Valley svého kamaráda. Stačilo pouhých dvacet vteřin.

Duran pokutu zaplatit nemohl, protože slíbil Brianně, že tenhle měsíc zvedne alimony pro Sofii. Táhlo jí na jedenáctý rok a potřebovala lepší oblečení do školy. Které si zasloužila, protože mít ho za otce byl handicap, takže se alespoň mohl snažit pomáhat Bri s nákupem lepších triček z Walmartu a ne

z Armády spásy, aby si z ní děti nedělaly legraci tak, jako si celé to mizerné dětství utahovaly z něj.

A tak těch šedesát pět dolarů utratil za svou dceru a nezaplátil je Dopravnímu inspektorátu v Bakersfieldu. A o pár týdnů později, když ho odtáhli kvůli nefunkčnímu zadnímu světlu (25 dolarů pokuta, 2 dolary přirážka, 35 dolarů za nedostavení se k soudu, 115 za součástky a práci na opravě toho krámu), ho čekalo další překvapení, když jeden polda zadal do systému jeho registrační značku. Soudní příkaz na jeho jméno. Ukázalo se, že Johnny Mac, Duranův šéf ve firmě, kde prováděl kontroly střech, nasbíral nějakých pět nebo šest pokut za parkování, když si půjčil Duranovo auto, aby si zajel na oběd. Jako správný irský mizera je všechny roztrhal. Aby toho nebylo málo, Duran zjistil, že se nedostavil k soudu, protože o stání vůbec nevěděl. A nedostavit se k soudu byla vážná věc, i když se to týkalo pokut Johnnyho Maca.

Policista vypsal všechny pokuty, každý jeho trest, každé porušení silniční vyhlášky. Úroky z prodlení narostly natolik, že to všechno mělo víc nul než schodek státního rozpočtu.

Duran se zhroutil do sedadla řidiče, otřesený boxer sedící na stoličce ve svém rohu. „Tohle je nějaká blbost,“ zamumlal. „A chystal jsem se to napravit.“

„Vy jste jeden z těch týpků, co?“ zeptal se ho policista. „Nikdy za nic nemůžete?“

„Ne,“ oponoval Duran. „Dělám spoustu chyb, jako každý jiný. Ale lidi jako já nemají štěstí, když ho potřebujou.“

Policista utrl svazek bločků, podal mu je oknem a pak vydechl. Z jeho dechu byly cítit bonbóny Tic-Tac. „No jo,“ usmál se. Chrup měl bílý jako sníh. „Budu hádat. Jsem rasista, že?“

„Ne,“ odpověděl Duran, „podle mě jste dost velkej parchant, abyste tohle dělal i bílým boháčům.“

A pak to začalo skřípat.

Soudní síň byla narvaná k prasknutí, lidská těla vyzařovala teplo a oblečení přítomných vykazovalo opotřebenost dělnické třídy. Soudkyně odklepávala kladívkem jeden případ

za druhým. Duran byl sedmnáctým případem za jedinou hodinu.

Měl naškrábaných pár poznámek, které si připravil, když do pozdní noci seděl u internetu. Ale už od dětství v něm soudní síně vyvolávaly nervozitu. Ruce měl dost zpocené na to, aby dokázaly rozmazat inkoust, a soudkyně byla vyčerpaná a netrpkělivá, což jí rozhodně nevyčítal, protože koktal jako pitomec a ona měla do oběda stihnout ještě hromadu dalších případů.

Vydala občanskoprávní rozhodnutí, čímž povýšila jeho původní přestupek na trestný čin. Jediná možnost, jak naplnit nařízení soudu, bylo jít do vězení. Ukázalo se, že ve zdejším kraji se za pobyt ve vězení platí – 100 dolarů rezervace, 50 za každý den uvnitř. Než se za týden dostal ven, nakumulovala se mu slušná částka za ubytování. Kromě toho prošvihl dost nasmilovaných inspekci na to, aby ho Johnny Mac vyhodil. Na pokutách za parkování mezitím naskákal dostatečný úrok i penále, takže si teď připadal jako Pac-Man před nekonečnou řadou puntíků.

Jakmile Duran vyšel ven, horečně sháněl práci a bral, co se namanulo. Krátili mu mzdu, ale on si dal závazek, že to bude mít dopad jen na něj, na Sofii ne. Aby měl nějaký příjem, pronajal svůj malý dům v El Serenu korejskému podnikateli, který byl v USA jen zřídka, ale jeho šeky banka proplácela. Další peníze získal Duran prodejem svého auta a pronajal si načerno místnost nad čínskou restaurací. Každý měsíc posílal šek Brianě s poznámkou, aby ho utratila za jeho holčičku.

Na to, aby za ní zajel sám, se příliš styděl.

Stejně by mu návštěvu žádný sociální pracovník neschválil. S ohledem na to, kde bydlel. Jak se oblékal. Jak páchl, protože aroma z *kuřete generála Tso* procházelo podlahami v každou denní i noční dobu. Ani se nedokázal podívat do zrcadla. Nedokázal si představit, jak by na něj Sofia pohlížela. Zažil už hodně, ale kdyby se na něj jeho malá holčička dívala s odporem anebo dokonce s lítostí, zlomilo by ho to asi nadobro.

Sofie ho moc toužila vidět – Bri mu během jejich měsíčních

telefonátů zlobně líčila každou její slzičku. A on si nepřál nic jiného na světě, než se s ní zase sejít. Jenže něco mu bránilo. Neviditelná ruka na jeho rameni, která mu nedovolila udělat ten krok vpřed. Ten důvěrně známý hlas v jeho uchu, který mu šeptal: *Nejsi dost dobrý.*

Nezasloužíš si to.

Ne, dokud nezaplatí posledních 775 dolarů, které dluží na pokutách. Dokud se nepřesune zpátky do svého domu, kde zase bude svým pánem a kam pořídí pořádnou postel, aby měla jeho holčička kde spát. Dokud nenašetří na to, aby se ukázal s řádně zabalenou hračkou a vzal ji někam na jídlo, aniž by se musel bát, jestli si objedná jen limonádu, anebo i předkrm.

Z půl roku byl najednou rok a něco navíc a on si najednou kladl otázku, jestli ještě někdy bude schopen podívat se své malé holčičce do tváře – a jestli to ještě vůbec *bude* pořád ta malá holčička. Přemýšlel, jestli ho jeho stud a pýcha nakonec nepřipravily o všechno. Nemohla vědět, jak bojuje o přežití a pere si ložní prádlo ve dřezu mýdlem na ruce, aby dál mohl čestně platit alimenty. Nemohla tušit, že na ni myslí každou minutu, co je vzhůru.

Asi se cítila opuštěná. A měla pravdu.

Taky znal ten pocit, věděl, jak umí hlodat tam uvnitř. Byl jako stará známá píseň, která se ozývá z pobřeží a láká ho mezi rozeklaná skaliska.

Zakručelo mu v žaludku. Tyčinka Three Musketeers z minibusu stála padesát centů. Většinu peněz si schovával ve váčku na zip, pryč s poplatky za bankomaty. Rozepnul ho, odpočítal drobné a položil do misky. Kolik má ve váčku, věděl z paměti – 147,85 dolarů minus jedna tyčinka Three Musketeers se za městnaneckou slevou, zbylo tedy 147,35 dolarů.

Žvýkal čokoládový nugát a vybavoval si vůni Sofiiny hlavy čerstvě po narození. To, jak ji v nemocnici poprvé držel v náručí, protože Bri byla vykolejená z císařského řezu. Sofia mu přesně padla do náruče, když ji choval na klíně, její teplé malé tělo se vmáčklo mezi jeho lokty a zápěstí. Díval se na ni a napadlo ho, že konečně v životě udělal správnou věc.

Zničehonic vypadly bezpečnostní monitory na severní stěně jeho hlídací boudy.

Nikdy předtím se to nestalo. Praštil do toho nejbližšího párkrát z boku, jako kdyby to snad mělo pomoci. Pak se předklonil a zkontroloval připojení kabelů, ale všechny se zdály být v pořádku.

Zaměstnalo ho to natolik, že si ani nevšiml dvou lidí, kteří přicházeli k servisnímu okénku. Zaregistroval je, až když stáli před ním.

Muž měl krátký pěstěný plnovous a módní oblek, který působil až neuvěřitelně – něco na způsob sametu, na kterém byly tmavomodré pruhy lemující klopky a ladící kapesníček. Duranova o dvě čísla větší sekuritácká uniforma v tomhle kontrastu působila ještě trapněji, sledoval toho chlapíka celý nesvůj. Návrstěvník vypadal, jako kdyby ho právě odvezli z červeného koberce, a na odtahové parkoviště v East Side se vůbec nehodil. Měl též pevnou postavu – jeho tělo nebylo nakynuté jako z věžeňské posilovny, ale spíš trávil spoustu času v jedné z těch tělocvičen CrossFit, kde všichni poskakují a máchají kettlebelly jako cirkusové opice.

Žena po jeho boku tu vypadala naprosto stejně nepatřičně, vše na ní bylo zářící a nové. Vypadalo to, že základním principem jejího života je červená barva. Červené nehty, červená látková gumička do vlasů, červená přezka na kabelce aktovkového stříhu. Nadýchané blond vlasy, ne nepodobné cukrové vatě.

Durana to vyvedlo z míry natolik, že chvilku trvalo, než se mu znovu vrátil hlas. „Můžu nějak pomoci?“

„To doufám.“ Mužův hlas byl až příliš vysoký, téměř ženský, a rozhodně neodpovídal jeho postoji alfa samce ani způsobu, jakým nosil svůj oblek. „Pokoušíme se najít chlapa, který patří k tomuhle autu.“ Mluvil normálně, ale za slovy se ukrývala ona pouliční kadence, kterou Duran znal až příliš dobře. Jako kdyby měl ten chlapík naposlouchanou z televize hromadu bohatých lidí a teď se je pokoušel napodobovat, seč mu síly stačily.

Muž kývl hlavou směrem k vozu Ford Bronco na konci nejbližší řady. Pomačkaný nárazník, pokroucená přístrojová deska, dráty trčící ven z rozdrčeného světlometu.

Duran pozvedl obočí. Koutkem oka vnímal tančící černé a bílé tečky na bezpečnostních monitorech. „Nevypadáte jako federální policisti.“

„Chápu,“ přikývla s porozuměním žena. „O to nám jde.“

Její obličej byl kompletně pokrytý make-upem a na první pohled byla atraktivní, ale Duran cítil, že když sejme tuhle masku, je to zcela jiný člověk.

„Jmenuje se Jake Hargreave,“ pokračoval ten elegán. „Muž, který patří k tomu fordu. Na silnici 110 došlo k přestřelce, naboural a opustil vozidlo. Jistě chápete, proč je nezbytné, abychom s ním promluvili.“

Chlapík vytáhl odznak a zvedl ho tak, aby na něj Duran viděl. Ten ale neměl tušení, na co se dívat, takže jeho jediná reakce byla, že si promnul bradu a zamračil se.

Žena otevřela svou kabelku-aktovku a vytáhla obálku. „Tajným informátorům platíme,“ řekla. „Za tipy.“

Odpočítala na pulтік deset stodolarovek a udělala z nich vějíř jako pokladník v kasinu. Duran cítil, jak mu vylézají oči z důlků. Takhle by se mohl dostat zpátky ke svému domu. A pak i k dceři.

Žena posbírala bankovky – nejdřív je z vějíře stáhla do úhledné hromádky a potom vsunula zpět do obálky. Elegantní malé kouzlo a všechna hotovost byla pryč. Chlapík si zatím přejížděl palcem a ukazovákem kolem úst a hladil si lesklé vousy v kaštanové barvě. „Majitelé si přece domlouvají schůzku, aby si vyzvedli svůj vůz, nemýlím-li se?“

„Nevím, jestli si *domlouvají schůzku*,“ odpověděl Duran, „ale víceméně platí, že se každý nejdřív ujistí, jestli tu jeho auto je, ano.“

„Když si někdo domluví schůzku, aby si tu vyzvedl tohle auto, ocenili bychom avízo,“ navázala ta žena. Zvedla přitom obálku, významně s ní zatřepala a vrazila ji zpátky do kabelky. „Od toho se odpícháme.“

„Proč si neprojdete databází?“ zajímal se Duran. „Jestli jste z federální agentury, tak ho přece dokážete vystopovat sami?“

„To jsme udělali,“ promluvil ten muž, jeho nástup doprovázel pokaždé stejně nečekaně vysoký a ostrý hlas. „Jako by se do země propadl. Ovšem svoje auto potřebuje.“ Znovu se usmál, jako by to byl ten nejpříjemnější člověk na světě. „A my potřebujeme *jeho*.“

Duranovi došlo, že se potí. Jako kdyby jeho tělo vědělo něco, co mysl nedokázala uchopit.

Muž naklonil hlavu. Nedíval se teď Duranovi do očí, ale zaměřil se níž a přerušil znepokojivý vizuální kontakt. „Zlomil jste si čelist,“ sdělilo Duranovi. „Když jste byl malý.“

Duranova ruka reflexivně vyletěla vzhůru a dotkla se místa, kde úder roztránil kost. Byla to jen vlasová zlomenina, kterou léčil pytlíkem mraženého hrášku a papírovými kelímkem, do kterého slintal, a stejně tak nezanechala žádnou viditelnou nedokonalost. Alespoň doteď si to Duran myslel.

„Uzavřená fraktura,“ pokračoval ten muž a oči se mu zúžily. „Směřem k temporomandibulárnímu kloubu. Muselo to příšerně bolet.“

Duranovi se nelíbil výraz očí toho chlapíka. Jako kdyby měl hlad.

S úsilím polkl a v krku mu náhle vyschlo.

Konečně ten člověk sklopil zrak, naškrábal na čistý proužek papíru telefonní číslo a podal ho Duranovi. „Cukr, nebo bič,“ řekl Duranovi s tím svým přátelským úsměvem. „Volba je na vás.“

Otočili se a vydali se z parkoviště.

Jakmile se octli za vnějším oplocením, bezpečnostní kamery znovu naskočily. Buď tihle dva agenti museli mít nějaké kouzelné technické dovednosti. Anebo to byla zatracená náhoda.

Duran se podíval na monitory, ale nebylo na nich nic než liduprázdné parkoviště, přes které se převalovala půlnoční mlha. Ta postupně houstla, dokud nezmizela světla města v pozadí a zaparkované vozy na sebe nevzaly podobu balvanů rozsetých na opuštěném vrcholu hory. Kousal se do rtu a přemítal

o té zvláštní ženě a chlapíkovi, který se s podivným výrazem díval na jeho čelist. Přemýšlel, co by mu asi tak agenti z organizace U. S. Marshals Service mohli udělat, kdyby nespolupracoval. A pak taky o té tisícovce dolarů.

Potřebovali jeho pomoc. Ne – požadovali ji.

Tak jo, uvažoval.

Proč ne? uvažoval.

Co horšího se může stát?

3

Zbytečné mrhání silami

O týden později Evana probrala noha na prsou. Nešlo o nic osobního. Jako nejmenší z dětí spal na matraci mezi palandami a takovéhle věci se prostě dějí. Když otevřel oči, viděl, jak kolem něj probíhá zpomalený úprk stáda. Andre, který se vrátil z další zbytečné výpravy za rodiči, byl jediný, kdo se obtěžoval špitnout omluvu.

Ostatní v tichosti spěchali ke dveřím a ústa měli zkroucená směsí nadšení a hrůzy. Jejich zárubeň byla posetá množstvím rysek, které sem vyřezával Tátka Z kapesním nožíkem a s jejichž pomocí měřil chlapcům výšku. S ohledem na to, jakou rychlostí se obměňovalo zdejší osazenstvo, šlo jen o další zbytečné mrhání silami. Evan se doplazil k chlapcům, jediné volné místo bylo na úrovni země u levé zárubně.

Ze svého šnečího zorného úhlu uviděl v dálce přes chodbu Tátku Z. Byl uvelebený ve svém důstojném křesle, zatímco jedna jeho masitá ruka svírala plechovku piva Coors. Obličej i krk měl nerovnoměrně zarudlé, nebylo to první pivo toho večera.

Z místa kousek za průjmově hnědým manšestrovým gaučem se linul do prostoru tichý hlas. „... momentálně můžu vzít jen jednoho. Je to pro něj samozřejmě východiško. Ale taky musí ukázat, že v něm něco je.“

„V Charlesovi něco je,“ potvrzuje Tatka Z. Znovu se napije z orosené plechovky, na krku připomínajícím kmen stromu poskakuje ohryzek.

Van Sciver stojící mezi dveřmi ztuhne. Evan ho cítí nad sebou, je napjatý jako pes, který zachytil kořist.

Jamal šeptá: „Toble je...?“

„Tajemný muž,“ potvrzuje Ramón ještě dřív, než na ně Van Sciver zlobně zasyčí.

„Charles vypadá nejslibněji,“ ozve se znovu ten ztlumený hlas. „Anebo ten druhý. Andre.“

Andremu se lehce zvedne brada.

Tatka Z si otře rty. „A co Evan?“

Všichni napínají uši, aby slyšeli hlas Tajemného muže. „Ten mrňous?“

„Jo.“

„Příliš malý.“

„Ale zarputilý,“ namítne Tatka Z. „Hodně zarputilý.“

„Ne,“ brání se Tajemný muž. „Ten mrňous není k ničemu.“

Na Evana dopadají tiché úšklebky. Pak náhle ustanou, protože se ozve skřípot ošoupaných prken podlahy v obýváku.

Před jejich zraky se vynoří Tajemný muž, profil obličeje nad kostnatými rameny. Dva štíhlé prsty svírají vizitku, ruka se natahuje k Tatkově Z. Blysknou se zlaté hodinky. Tmavé brýle Ray-Ban má nasazené i uvnitř, dokonce i teď večer.

„Ať Charles Van Sciver zavolá,“ pronese.

Chlapci se plíží zpátky do postelí, plní adrenalinu. Různé teorie a vulgární vtípky pronášené šeptem létají sem a tam.

„Dokážu to,“ ozve se Van Sciver. „Nevím, co to sakra bude, ale dokážu to.“

„No a co Andre?“ promluví Ramón. „Tajemnej muž se zajímal i o něj.“

„Ale kdepak,“ namítne Van Sciver. „Andre se přestěhuje k mamce a tatkově. Hned, jak je najde. Mám pravdu, Andre?“

„Co ty na to, Dr. Dre?“ opře se do něj Tyrell. „Našels tentokrát tatíka?“

Výbuchy smíchu ze všech stran.

Andre se ani nenamáhá zvednout oči od svého spirálového notýsku, do kterého neustále něco maluje – nákresy superhrdinů a vojáků a dívek s ladnými křivkami.

Nesnáší, když se mu říká Dr. Dre, skoro stejně tak nesnáší, když ho někdo oslovuje Dre-Dre, případně jeho prostředním jménem, což je nějaké šilené biblické slovo, které má napsané v rodném listu a neumí ho ani vyslovit. Domov je jedna nepřetržitá zkouška, každá nejistota je odhalena, každé slabé místo atakováno – tak dlouho, dokud vás to nezlomí, nebo dokud to nezlomíte vy sami.

„Aspoň, že moje ségra není kurva,“ brání se Andre.

Tyrell vykulí oči, bělmo září na podkladu tmavé pleti. „Já aspoň vím, kdo je má rodina, blběčku.“

Ramón se směje, tleská potichu rukama a paže má tak tenké, že to vypadá, jako by se těmi nárazy měly zlomit. „Vždycky je fajn na sichr vědět, kdo tě nechce.“

„Počkejte si a uvidíte, pitomci,“ pokračuje Andre. Jeho ruka udržuje stále stejné tempo a tužka na papíře vydává uklidňující skřípot. „Tajemnej muž si vybere mě, protože má vkus. Pak budu jezdit obřím cadillacem a odstěhuju se do Kalifornie. Jsou tam palmy a tak vůbec, blondatý holky s macatejma zadkama, který jezdí celej den v biki-nách na kolečkovejch bruslích.“

Evan přemýšlí o Kalifornii a palmách a blondýnkách na bruslích, Andreho fantazie do něj vplouvá jako vlna, až se z ní stane jedna velká tapeta vznášející se nad ním, téměř na dosah.

Tiše čeká, dokud hlasy nezmlknou, dokud zvuky dýchání nesplynou, dokud v místnosti nezavládne klid.

Pak se vyplíží z lůžka a vydá se dolů do obýváku k zářící televizní obrazovce. Tatka Z dramaticky odchrupuje, poslední plechovka Coors se mu uhnízдила v rozkroku. Evan zívá na vizitku, která balancuje na područce křesla vedle ovladače. Nejprve nic nechápe.

Kartička je čistě černá.

Jenže pak Doogieho Howsera přeruší reklamní blok. Obrazovka náhle svítí odlišně a na vizitku dopadá jiné světlo. Až teď je to vidět, matná černá proti lesklé černé, celkem deset číslic. Skryté telefonní číslo.

Nakloní se, aby získal lepší úhel, a s rukama na kolenou si je uloží do paměti.

Když se pak v rychlosti obrátí k chodbě, jeho obličej téměř narazí do Van Sciverových prsou.

Větší chlapec stojí naprosto nehybně, ruce zkrřížené, modrý šátek na svém místě. „Ať tě to ani nenapadne,“ zasycí. Rty se mu hýbou, ale zuby zůstávají zaťaté. Po straně mu na krku nabíhá žíla, kroutí se jako had.

Tatka Z se zavrtí. „Hoši? Děje se něco?“

Van Sciver se zešíroka zašklebí. „Vůbec nic, pane.“

„Kdo je to?“

„Charles Van Sciver ne.“

„To mi došlo. Co chceš?“

„Co chcete vy?“

„Kde jsi vzal to číslo?“

„Na vizitce, co jste tam nechal.“

„Říkal jsem mu, že ji nemá dávat nikomu jinému.“

„Nedal. Nenápadně jsem se na ni podíval.“

Ticho. A pak... „Na parkovišti za blokem, kde jsou venkovní hřiště na házenou. Poslední na jižní straně. Za zdí. Zítřka v poledne.“

Cvak.

Evan obejde zeď hřiště na házenou a ucítí váhu stínu, který na něj dopadl. Tajemný muž stojí u plotu, kouří, štíhlé prsty se prolínají s plotivem. Zvedne hlavu a obličejem mu přejede pohrdlivý výraz. „Ty?“

Dojde k němu. Najednou si Evan jasně uvědomuje, jak jsou tady, za posledním hřištěm na jižní straně, izolovaní od světa. Proti nim je ulička vystlaná střepy a ohořelá budova, která doplatila na sku-

tečnost, že Jalilina babča usnula s jointem. Jedinou známkou života je černá limuzína zaparkovaná u okraje asfaltové plochy, která je stočená přesně proti nim. Okna jsou zatmavená. A to kompletně, dokonce i čelní sklo. Evana napadá, že by to mohlo být auto toho Tajemného muže, ačkoliv ho nikdy nikdo autem jet neviděl.

Jenže stejně tak nikdy nikdo neviděl Tajemného muže zblízka. Nažloutlá tvář, tenké chomáčky vlasů, tvář neoholená do té míry, že je z toho patrný záměr, nikoliv opomenutí. Když se vydá k Evanovi, odhodí nedopalek nacvičeným pohybem.

Evan cítí, jak se mu lehce zrychlí tlukot srdce, v hrudním koši pod obnošeným tenkým tričkem dělá bum-bum-bum. V přibližujících se tmavých brýlích Ray-Ban vidí svůj zdvojený odraz, malý a zoufalý. Odkáže si, aby promluvil.

Tajemný muž ho udeří hřbetem ruky.

Ne vši silou, ale taky nijak ohleduplně. Evanova hlava se úderem na slabém krku prohne, tělo se protočí a přistane na zemi na všech čtyřech. Rudá linka mu vlaje od spodního rtu na asfalt.

Ze zadu seshora na něj dopadne mužův hlas. „Lekce jedna. Buď připraven. A teď odsud sakra vypadni.“

Evanovi se postupně vrací zrak. Postaví se, otře si ret. „Jak zní lekce dvě?“

Tajemný muž překvapeně polkne. Ohlédne se zpět k tmavé limuzíně a Evan poprvé vycítí z jeho postoje nervozitu. A Evanovi to dojde: to auto Tajemnému muži nepatří.

Tajemný muž zaváhá, jako kdyby se snažil přečíst, co se skrývá za temným čelním sklem. Pak zavrtí znechuceně hlavou. „Tak jo. Chceš další šanci? Zítřka. Stejný čas, stejné místo.“

Když se Evan vrací domů, konečně začne vnímat palčivý stud, horké vlny se mu přelévají dolů po tváři. V ložnici na něj čeká Van Sciver a nikdo jiný. Informace se šíří rychle. Kolem široké pěsti má jednou omotaný pásek.

Pak řekne: „Ještě jsme nedokončili ten včerejší rozhovor.“

4

Průsvih vyšší kategorie

Uběhlo čtrnáct dní a Duran málem zapomněl na dvojici federálních agentů, která se vynořila uprostřed noci a chtěla po něm, aby sledoval, jestli se neobjeví majitel otlučeného Fordu Bronco. Udělaný muž s vysokým hlasem a žena s dlouhými červenými nehty a nadýchanými vlasy, kteří se tu tehdy otočili... Najednou mu připadalo, že to byl jen sen.

Jenže pak přišel telefonát, který mu oživil paměť.

Volal Jake Hargreave a ptal se na svůj vůz. Měl nakřáplý hlas a působil náladově, Duran zcela chápal, proč po něm jdou lidi z Marshals Service. Chtěl přijít hned, v půl druhé ráno, což byl poměrně divný čas pro člověka, který si chce vyzvednout auto.

Duran se podíval do dokumentace. „Dobře,“ souhlasil nakonec. „Ale nevím, jak odsud chcete odjet, auto je ve špatném stavu.“

„Co kdybyste tyhle starosti nechal na mně,“ odpověděl Hargreave a zavěsil.

Duran rozeplnul svůj váček – 128,95 dolarů – a vytáhl telefonní číslo, které mu ten agent s vysokým hlasem načmáral na kousek papíru. Díval se na ně a okusoval si přitom spodní ret. Něco nebylo v pořádku. Ale stejně tak nebylo v pořádku *nezavolat*.

Protože Duran si byl jistý, že Hargreave patří mezi deset nejhledanějších uprchlíků a kontaktovat neprodleně úřady je jediná možnost, jak mu zabránit, aby vystřílel obchoďák, případně si zahrál někde ve sklepe s nějakou dámou na *Mlčení ježňátek*.

A navíc tu bylo těch tisíc dolarů.

Což je víceméně vše, co stojí mezi ním a jeho malou holčičkou, která den po dni, kdy se on snaží vyhrabat z té své mizérie, postupně malou holčičkou být přestává.

Vytočil číslo.

Na druhé straně to zvedla nějaká žena. „U. S. Marshals Service.“ V pozadí zaslechl hudbu, Rihanna zvala nějakého šťastlivce, aby se schoval pod její deštník, *umbrella, ella, ella*.

„Zdravím... mm. Měl jsem zavolat na tohle číslo...“

Rihanna náhle zmlkla. Pak ta žena řekla: „Ano, to jsme byli my.“

Teď už ten hlas poznával. Paní Červená.

Došlo mu, že žádný z agentů neuvedl své jméno. Díval se na ten útržek papíru a přemýšlel, proč mu nenechali oficiální vizitku.

Ale rozhovor už pokračoval bez něj.

„Takže?“ opakovala netrpělivě.

„Pardon,“ zareagoval. „Cože?“

„Ptám se, jestli zavola majitel toho vozu.“

Duran přemýšlel o tom, jak přestaly fungovat monitory v okamžiku, kdy se oba agenti zjevili, a pak zase nějakým kouzlem naskočily, když opustili pozemek.

„Pane Durane,“ naléhal ten hlas.

Ucítil, jak se potí. Své jméno jí neřekl. Paní Červená musela projít nějaké federální databáze.

„Ano,“ uslyšel vlastní hlas. „Ano, zavola.“

„A teď si pro něj chce přijet?“

„Přesně tak.“

Na lince to cvaklo.

Duran vnímal, jak jeho tvář chladí pot. Postavil telefon zpátky na pultík a zíral na něj. Chlad z parkoviště pronikal do boudy a okna byla zamlžená. Zvedl se listopadový vítr a s hukotem vymetal zbytek karoserie ohořelého Mustanga.

Vzpomněl si na slova toho agenta: *Svoje auto potřebuje. A my potřebujeme jeho.*

Proč potřeboval Jake Hargreave svoje auto?

Duran vylezl z boudy a vydal se po zemi posypané rozbitým sklem. Špičkou tenisky nabral rozmačkanou zátku lahve a poslal ji roztočenou přes asfalt.

Došel až k vozu a namířil baterkou přes pavučinou prasklin na vyzdobené čelní sklo dovnitř. Na zpětném zrcátku viselo umělohmotné parkovací povolení společně se svazkem osvěžovačů vzduchu ve tvaru stromečků. Tmavá skvrna na černém popruhu bezpečnostního pásu – zaschlá krev?

Dveře na straně řidiče byly promáčknuté dovnitř, ale zadní se skřípotem povolily. Duran prohledal zadní sedadlo, zavazadlový prostor, podlahu – nic než pár střepů a zbloudilý čtvrták. Natáhl se, aby nahlédl do přihrádky. Úplně prázdná.

Někdo byl důkladný.

Duran se stáhl zpátky a v podřepu si okusoval ret.

Cítil se vykořejeně, instinkty a dojmy v něm poletovaly jako ty malé bílé kousky ve sněhové kouli a odmítaly se usadit. Pokaždé, když chtěl uchopit myšlenku, třepotavě se mu vzdálila a zmizela v chumelenici.

Zvedl se, protáhl záda, jen to zapraskalo, a došel k závěru, že provede obchůzku areálu, aby si vyčistil hlavu. Minul motocykl, jehož placatý předek bezpochyby znamenal jeden či dva zmařené životy. Prošel kolem litrové láhve piva King Cobra, rozmačkaný papírový sáček zhruba v polovině vytvářel iluzi sukně. O kus dál byla v pletivu díra, kterou dovnitř s chutí prolézaly vačice, světlé potvůrky s očima jako korále.

Lampa aktivovaná pohybem na jeho hlídací boudě zhasla a odtahové parkoviště se napůl ponořilo do tmy. Vytáhl z kapsy služební baterku Maglite a rozsvítil ji. Pak se dál proplétal vnějším okrajem bludiště a nechal kužel světla klouzat z jednoho vozu na druhý. Popraskaná čelní skla ohýbala světlo a jeho úlomky vytvářely na řadě potlučených aut jakýsi kaleidoskop. Z pletivového plotu shlížely dolů bezpečnostní kamery, roboti vzdálení od sebe v pravidelných rozestupech, kteří registrovali, jak postupuje dál a dál. Celá scenérie působila strašidelně a mimozemsky, městská krajina z dystopické budoucnosti.

Přemýšlel, která federální agentka je vzhůru v půl třetí ráno a poslouchá Rihannu.

Žádné vizitky. Žena, která zvedne mechanicky telefon, ale přesto neuvede své jméno. Chlapík s šiléným hlasem a v ještě šilénějším obleku. Duran už pár federálních agentů viděl, ale žádný nebyl oblečený takhle.

Jeho podezření, které se doteď vznášelo nad vším tím zmatkem, konečně nabralo konkrétní podobu.

Co když to vůbec nebyli federální agenti?

Zastavil se na vzdálenějším konci parkoviště. Zhasl svítilnu. Stál ve tmě a čekal, až na něj s plnou vahou dopadnou jeho pochybnosti.

V duchu si nadával, že se o to nezajímá důkladněji. Nechtěl si připustit, že něco není v pořádku? Koneckonců mu nabídlí tisíc důvodů, proč obelhat sebe sama.

Vytáhl ten kousek papíru z kapsy, kam ho před chvílí nacpal, a zíral na všechna ta čísla. Nechtěl si nic ověřovat. Vůbec ne.

Jenže musel.

Zavolal na informace a chtěl přepojit na centrálu Marshals Service ve městě.

Ozval se dispečink, žena podle hlasu kouřila tak krabičku denně a působila poměrně rozespale.

„Ano, zdravím,“ promluvil. „Dostal jsem telefonní číslo od agentky, která... mm, asi agentka nebude. Kdybych vám ho nadiktoval, můžete mi říct, jestli... mm, jestli je pravé?“

„Telefonní čísla federálních zaměstnanců vám prozrazovat nesmím,“ informovala ho.

„Ano. To chápu. Já *vám* teď řeknu to číslo.“ Rychle ho vysypal, než stačila zavěsit. „Jen potřebuju vědět, jestli se za vás někdo nevydává. A bych nevyzradil nějaké utajované informace.“

Povzdechla si. Ale nic neříkala.

Pak zaslechl cvakání klávesnice.

V následující pauze prořízla ztemnělé bludiště odtahového parkoviště dvojice reflektorů, na pokroucený plech začaly dopadat divoké stíny. Auto neviděl, alespoň ne přímo, jen lámající se světlo, které prořezávalo temnotu.

Cítil, jak se mu zrychlil tlukot srdce i tep po straně krku. Vůz se pomalu sunul doprostřed parkoviště.

„Bohužel, pane, ale toto číslo v agentuře zaregistrované není,“ ozvala se ta žena. „A není uvedené ani v databázi osobních čísel, jestli vás to...“

Zavěsil. Natáhl do plic chladný noční vzduch.

Světla se pomalu šinula k jeho boudě. Pak zastavila. Cinkání ohlašovalo otevření dveří.

Duran opustil řadu aut a zahleděl se mezerou mezi nimi.

Prius byl zaparkovaný vedle potlučeného Fordu Bronco. Dveře na straně řidiče byly otevřené, kužel světla vytvářel žlutou kouli. Nejprve Duran nikoho neviděl.

Pak zaregistroval pohyb, někdo se vydal k fordů. Chlapík se širokými rameny – Hargreave? – se protáhl do rozbitého vozu dveřmi na straně spolujezdce a naklonil se nad palubní desku.

„Hej!“ zakřičel na něj Duran. „Hej!“

Chlapík vylezl ven z fordů, udělal pár kroků před Priusem a zůstal stát. Reflektory z něj vytvořily dokonalou černou siluetu. Ruce měl podél boků, hlavu nakloněnou – snad zvědavost, nebo zájem.

Duran uběhl pár kroků směrem k němu. „Měl byste odsud vypadnout. Ty lidi jdou po vás. Obelhali mě – mrzí mě to, ale...“

K uším mu dolehl slabounký šum. A třicet metrů od Hargreavea, v bezpečné vzdálenosti od světla dopadajícího od strážní budky, se Duran zastavil.

Hargreave se otočil. Polovina jeho siluety teď byla nasvícená reflektory a tělo bylo rozděleno svislým švem.

Hučení narůstalo, zvuk byl stále silnější.

Hargreave sebou jednou silně trhnul.

Pak nastal velmi krátký okamžik klidu.

A potom mu z krku vytryskl asi půlmetrový proud.

Duranovi chvilku trvalo, než si v hlavě vyskládal, co vidí.

Krev.

Krkavice.

Jako kdyby do Hargreavea někdo bodnul skalpelem.

Až na to, že tu žádný skalpel nebyl. Ani ruka, která by ho držela.

Hargreave si narazil dlaň z boku na krk. Jeho prsty ten proud rozdělily, teď už stříkal do tří stran.

Kolena se mu podlomila.

Spadl na zem jako pytel.

Stočil se téměř do fetální polohy. Kolena na asfaltu sebou jednou, dvakrát šklubla a pak nastal klid. Pod hlavou se mu začala zvětšovat vlhká skvrna. Duran od ní nemohl odtrhnout oči, byla jako rozlitý olej. Světla reflektorů přikrývala schoulené tělo jako deka.

V jeho blízkosti nikdo nebyl.

Nic se ho ani nedotklo.

Neozval se výstřel, neobjevil žádný projektil, ani prasknutí sebemenší exploze.

Bylo to neuvěřitelné, a přesto vše Duran viděl na vlastní oči.

Na parkovišti byl jen on sám. Byl jediným člověkem na záznamu kamer. A to znamenalo, že byl jediným podezřelým.

Z temnoty sledoval zhroucenou postavu a po těle cítil bodání jehliček. Bylo neuvěřitelné, jak rychle dokázal vyhasnout život.

Roztřeseně do sebe natáhl vzduch. Všechny smysly se mu

rozeběhly do vysokých otáček. Kůže ho pálila. Vítr ochlazoval vlhkost v jeho očích. Přísahal by, že i na těch třicet metrů cítí krev, její železné aroma ve vzduchu. Představil si ty dva falešné agenty, dobře oblečené a sebevědomé, i to, jak vypadaly všechny bezpečnostní monitory v dokonalé souhře – dílo technického génia, nebo temného mága.

A teď ležel vykrvácený Hargreave na zemi třicet metrů od něj, skolený neviditelnou rukou.

Duran téměř neslyšel hukot bílého šumu v uších, ale jasně cítil, jak mu jeho vibrace proniká do zubů. Pořád byl přítomný ve vzduchu, jako hlas nějakého břichomluvice se vznášel nad Hargreaveovým tělem a pak bzučel kolem hlídací boudy. Nakonec pronikl dovnitř, v prostoru natěsnaném mezi stěnami slabý zvuk zesílil.

Hledá.

Hledá ho.

Udělal krok kupředu. V ruce svíral zmačkaný kus papíru, dlaň kluzkou od potu. Následujících pár kroků provedl až muživě pomalu, jeho roztřesené nohy hrozily, že vypoví službu. Vykoukl zpoza naporcované dodávky a párkrát zalapal po dechu. Ten nenápadný znepokojivý zvuk se zřejmě pořád pohyboval uvnitř hlídací budky.

Rozeběhl se kupředu, během chvilky byl u budky. Rychle zabouchl dveře. S námahou vylovil z kapsy klíč a strčil ho napůl do zámku, pak ustoupil a ukopl jeho lesklou hlavičku. Přelomil se a polovina odletěla kamsi do tmy.

V té chvíli už utíkal pryč.

Byl ve střehu, jestli ho ten hukot nepronásleduje, ale neslyšel nic než vlastní dech, který mu burácel v uších.

U zadního plotu sklouzl na zem, odřel si přitom dlaně a roztrhl nekvalitní sekuriťácké kalhoty na kolena. Protáhl se dírou, kterou používaly vačice, a zbloudilé hroty pletiva mu přejely po zádech.

Když se vyhrabal ven, podíval se v rychlosti přes rameno, ale neviděl nic, jen kosočtverce pletiva a temnotu parkoviště.

Znali jeho obličej.

Znali jeho jméno.

Dostal do se průšvihů mnohem vyšší kategorie.

Odbelhal se do nejbližší uličky, ramenem se otíral o hrubé cihly. Jeho mysl přeskakovala mezi různými možnostmi a jejich důsledky. Až teprve teď si začal uvědomovat, jak moc se to podělalo. Podezřelý z vraždy. Na útěku.

A není na koho se obrátit.

5

Nástroj na zabíjení

Na zádech Evana chladil studený pot. Na chvilku usnula a on si ji prohlížel. Prsty jí přejížděl po vlnitých vlasech.

Ležela nahá, utápěla se v bleděmodré záři a vypadala jako obraz. Oknem procházel měsíční svit a jeho zář dodávala nahé kůži barvu ryzího zlata. Jednu nohu měla nataženou do strany, bok tím pádem lehce natočený, křivka pasu se propadala pod nádechy zvedajících se žeber. Podušky kolem sebe měla načechrané jako šlehačku. Na ramenou byly proužky v místech, kde ji před chvílí svíral.

Z tohoto konkrétního úhlu, v nerovnoměrném osvětlení a s odvrácenou tváří mohla být kýmkoliv jiným. Na malý moment Evan dovolil svým očím, aby ho obelhaly.

Pak zvedla hlavu a šla vstříc jeho doteku. Rysy se jí projasnily – oči daleko od sebe, karamelová pleť, široký, dovnitř prohnutý nos.

Nebyla to Mia Hallová, matka samoživitelka, která bydlí ve

stejně budově jako on a zaměstnává až příliš velkou část jeho myšlenek.

Ale Jeanette-Marie, žena, s níž se seznámil v Polo Lounge hotelu Beverly Hills. Popíjela Cîroc, zcela přijatelnou značku vodky, a když si sedl vedle ní a objednal si Jewel of Russia Ultra, zaujal ji. Stejně jako jemu bylo i jí něco přes třicet a její elegantní držení těla se nedalo přehlédnout.

Úšklebek stáhl její ústa k jedné straně. „To byla... gymnastika.“ Odfoukla si z oka spirálu vlasů. „Jakže se to jmenuješ?“

„David,“ odpověděl Evan.

„Zavoláš mi?“

Dál jí líně hladil vlasy a cítil bříšky prstů její horký krk. „Ne,“ odpověděl a neznělo to protivně.

„V pořádku.“ Spokojeně se protáhla jako kočka. „Mám těch lží plný zuby. Děkuju za upřímnost.“

„Já děkuju, žes mi dovolila strávit čas s tebou.“

Naklonila hlavu. „Je s tebou legrace, Davide. Zdvořilý a... hm, formální, řekla bych. Tedy nevykládej si to zle, tohle žeru.“ Zvedla se a natáhla si košilku s tenkými ramínky, která doteď ležela přehozená přes pelest. „Můžu ti udělat něco k jídlu?“

„Ne, díky,“ odmítl. „Budu už muset jít.“

„Určitě? Nechceš třeba preso?“ Pak se ale zarazila. „Omlouvám se. Uf. Prostě – my ženy chceme být pořád něčím užitečné.“

„To nemusíš. Sluší ti, když nic neděláš.“

Už stál na nohou a lovil boxerky z dlažby z bílého carrarského mramoru. Jeho RoamZone, pohozený nedaleko jedné lodičky s vysokým podpatkem, ukazoval zmeškaný hovor.

Totéž číslo jako tři předchozí hovory, začínalo argentinskou předvolbou.

Zvedl ho jedenkrát a to, co slyšel, se mu nelíbilo.

Bývaly časy, kdy by mu zameškaný hovor na čísle 1-855-2-PANNIKDO dělal starosti. Ale teď začal vést normální život, nebo spíš jakousi napodobeninu toho, jak by normální život měl vypadat. Život, který mu umožnil navštěvovat Polo Loun-

ge, stýkat se se ženami s dovnitř prohnutými nosy a prožívat večery, které nepřinášejí násilí.

Zhluboka vydechl, rozhýbal si krk, jen v něm zapraštělo, a vdechl parfém a pot. Protáhl si ramena, fyzicky přímo cítil útulnost bytového vybavení.

Luxusní bungalov se tyčil nad Hollywoodskými pahorky, masivní postel trůnila uprostřed velké místnosti mezi dvěma vysokými sloupovými svícemi, každá o šířce hlavně tankového kanónu. Otevřená kuchyň byla zařízena v moderním stylu, na stěnách výmalba ve stylu marokánských kachlí, šalvějově zelené skříňky a hrubě opracovaný farmářský stůl. Bílý plastový pytel na odpadky, pečlivě převázaný, byl opřený o dřevem obloženou lednici. Rozměrné jednodílné okno shlíželo na Sunset Strip, ozářené světly projíždějících aut i tři metry vysokými billboardy celebrit obojího pohlaví, klenotů v nadživotní velikosti. Anebo cetek.

Ten zameškaný hovor ho vyvedl z míry. Žena, která mu volala, působila vytrvale. Co zatraceně chce? Kdo ji poslal?

Jeanette-Marie si ho prohlížela a oči se jí leskly. „Tak jo. Budu hádat. Jsi... zástupce šéfkuchaře.“

„Jasně,“ přikývl pobaveně.

Evan měl průměrnou postavu, aby lépe splynul s davem. Prostě jen obyčejný chlapík, ne moc hezký. Svaly si udržoval pevné, ale ne moc výrazné. Když se oblékl, bylo těžké poznat, jak je ve formě.

Ale teď oblečený nebyl.

Jeanette-Marie si ho samozřejmě už prohlédla zblízka, ale teď ho přejížděla očima s výhodou větší perspektivy. „Ne – počkej.“ Luskla prsty. „Trenér! Moment, ne, fyzioterapeut?“

„Jasně,“ souhlasil.

„Tak jo. Zástupce šéfkuchaře-trenér-fyzioterapeut. U toho asi zůstaneme.“ Její úsměv byl zářivý, mladistvý. „Co myslíš, že dělám *já*?“

„Podle mě jsi malířka, vystudovala jsi Royal College of Art. Baví tě dělat s olejovými barvami a učíš na půl úvazku na Kalifornské univerzitě v LA.“

Rty měla pevně sevřené, obočí nevěřičně zamračené.

„Mm. Jak...?“

Našel své boxerky za malým polštářkem, který záhadně opustil postel. „Máš na straně levého prostředníčku mozoly od toho, jak svíráš tenký štětec. Na lemu sukně pak skvrny od barvy. Akrylátové jsou na vodní bázi, takže už by byly dávno vyprané. Tedy olej. V Polo Lounge – poté, cos mi nedovolila, abych za tebe zaplatil pití – jsi použila k platbě odborovou fakultní kartu univerzity.“

Našpulila rty a snažila se chvilku ty informace vstřebat. „Dobře, fajn. Ale co ta Royal College?“

„Mluvila jsi o oblíbené kavárně na Prince Consort Road v Londýně a ta je hned za rohem.“

Seděla s dokonale rovnými zády na matraci, ruce měla v klíně. „Páni. Ty teda fakt umíš poslouchat.“

Vylovil jednu ze svých bot zpod ledabyle pohozené vestičky. „Některé lidi stojí za to poslouchat.“

„Bože,“ povzddechla si Jeanette-Marie. „Jsi pravý opak mého ex. Jsi jeho protipól. S ohledem na to, jak to s ním skončilo, jsi přesně ten typ člověka, kterého jsem na tenhle večer potřebovala.“

„Vzalo to špatný konec?“

„Zamyslím se. Dostala jsem dům, takže to je dobrý. Ale jemu zůstaly bankovní účty. Kterých bylo hodně. Je to prominentní bankéř, blbeček z Harvardu. Znáš tyhle typy. Od nás, blbečků z Royal College, se dost liší.“ Znovu jí prozářil obličej úšklebek. „Protiklady se přitahují. Až do určitého okamžiku.“

Evan si vzpomněl na pihy rozeteté po Miině nose. Na mateřské znaménko na spánku. Na vůni jejího krku.

„Ano,“ souhlasil.

„Ale když se do někoho zamiluješ, je to jiné, že? Pokaždé. A pak je najednou po všem. Vždycky to tak skončí.“ Hodila si vlnité vlasy na záda, měsíc jí ozářil ze strany krk. Evan se zarazil a obdivoval ji.

„Jsem stejně jen průměrná žena,“ pokračovala. „Takže bych

Donnicho neměla obviňovat. Třeba papírově... Je fakt dobrej. Asi jsem se zamilovala do *obrazu*, který jsem si o něm utvořila, což je mnohem silnější, než být zamilovaná do skutečné osoby, protože, človíčku, zbavit tenhle obrázek lesku je dřina.“ Zavrtěla hlavou. „Ale je neškodný. Jen nevěrník a kretén. Věděla jsem to o dost dýl, než bych si přála. Jenže být sama? To člověka omrzí, ne?“

„Ano,“ přikývl Evan.

„Tohle mi chybí. Dokonce ještě víc než sex. Člověk, který... chápeš, občas udělá večeri, vynese odpadky...“

Než stačil odpovědět, uslyšel v zámku vchodových dveří kovový zvuk klíče.

„Jejda, *krucinál*,“ ulevila si.

Západka dveří se hlasitě uvolnila a dveře se otevřely dokořán.

Přes práh dovnitř nedbale nakráčel chlapík v pomačkaném saku. Za ním tři muži s lesknoucíma se očima a negativním vyzářováním – jako by v nich bublalo nepřátelství v kombinaci se špetkou bázlivosti. Zdáli se být slušně v náladě, pohyby vláčné vinou alkoholu. Byla z nich cítit tequila. Podřadná lihovina.

„Zatraceně, Donnie,“ povzdechla si Jeanette-Marie. „Tohle už není tvůj byt. Vypadni, *hned*. A dej mi svůj klíč, nebo vyměním zámky.“

Donnie rozhodil doširoka paže. „Ale copak to tu máme? *Má* žena, do prdele, v *mým* posraným baráku s nahatým chlapem, sakra.“ Mluvil s důraznou artikulací velmi opilého člověka.

„Špatná noc ve striptýzovém klubu?“ zeptala se ho.

Zamračil se na ni.

„Povídám ti, abys mi dal klíč, Donnie. *Hned*.“

Pořád neodpovídal. Vstupní dveře byly otevřené, vítr sem nesl brumendo basové kytary z nějakého klubu dole na Stripu. Z oblečení těch mužů čpěl pach cigaret a mísil se s vůní kladivníkových keřů.

Podívala se na Evana a on zaregistroval, že ustaraný výraz v jejím obličejí ustupuje strachu. „Vážně se omlouvám.“

Evan pokrčil rameny.

„*Jemu se neomlouvěj,*“ zasyčel Donnie. „A dívej se na mě. *Na mě se dívej,* ty hnusná děvko.“

Evan se ušklíbl. Večer bez násilí tak nějak končil.

„Poslouchej,“ promluvila Jeanette-Marie k Donniemu, teď už opatrněji. „Už je na odchodu. Nech ho jít a my dva to spolu ráno probereme.“

Donnie zachmuřeně přemýšlel. „Tak jo. Víš ty co? Máš pravdu.“ Zvedl ruce a ustoupil ke vchodovým dveřím. Zarazil se. Čelist se mu párkrát napnula, po čistě oholené kůži na tvářích mu přejely vlnky. „Kulový,“ vypadlo z něj nakonec a zabouchl dveře.

Otočil se zpátky a ústa se mu převalila doleva a doprava.

Jeanette-Marie se obrátila k ostatním. „Ericu? Jime? Richi – no tak. Takoví přece nejste. Dobře to víte. Co chcete dělat? Zbít člověka, kterého ani neznáte? Čeho tím chcete dosáhnout?“

Evan odkopl bosou nohou do rohu příkrývku a objevil pod ní džíny. Obvykle nosil taktické kalhoty, ale s ohledem na návštěvu Polo Lounge tentokrát přešel na tmavé Levi's 501S.

„Hej, ty šmejde,“ oslovil ho Donnie. „Hej, ty. Líbilo se ti v mé posteli? Užil sis to s mou ženou?“

Evan zvedl džíny a sedl si na postel. „Fakt na to mám odpovídat?“

Donnieho smích přešel v prskání. Udělal krok dopředu, kamarádi za ním vytvořili půlkruh. „Jseš pitomec. Jsme čtyři.“

„Všiml jsem si,“ přitakal Evan. „Mám počkat, než přijdou další?“

Zamrkali údivem.

Největší z čtveřice, Rich, si svlékl sako. „Už je nás dost.“

Evan si natáhl džíny, jednu nohavici, pak druhou. Ještě jeden pohoršený pohled na zmeškaný hovor s mezinárodním předčíslem 54 a pak si vrazil mobil do kapsy. V klidu se oblékl, muži na něj nevěřicně zírali. Zapnul si pásek a pak zvedl ruce, dlaněmi vzhůru. „Tak jo,“ navrhl. „Dejte mi co proto.“

Rich zaujal boxerský postoj, přenašlel váhu ze strany na stra-

nu. Donnie si dal pravou nohu dozadu, v kombinaci s hodin-
kami na levém zápěstí to signalizovalo, že je pravák. Zběžně se
podíval na Evanovu bradu a dal s předstihem najevo, kam chce
udeřit. Oba beta samci vyplnili půlkruh na hranici Evanova
periferního vidění.

Bosá noha Jeanette-Marie s plesknutím udeřila do podlahy.
„Donnie, okamžitě toho nechte...“

Velký chlapík zaútočil první, což Evan tušil. Klasická rána do
zubů, hodně síly, žádná technika. Evan srazil pěst stranou kry-
tem otevřenou dlaní, umístil vnitřní část chodidla za Richovu
patu a trhnutím posunul mužovu polobotku o půl metru do-
předu. Rich vyletěl do vzduchu a těžce dopadl na lopatky.
Z plic mu vyšlo heknutí, vyražený dech.

Donnie se už připravoval na jednoduchý úder, ale Evan
ustoupil stranou a vystřelil klouby prstů k trčícímu nosu. Roz-
trástil ho čistě, na Donnieho designovou košili se snesla sprška
krve.

Jim šel do akce jen tak napůl. Jeho tělo už si bylo vědomo,
co ho čeká, ale mozek zmatený alkoholem byl příliš pomalý,
aby stačil jeho signály registrovat. Evan udeřil současně rukama
po obou stranách jeho hlavy, úder šel na uši a uštědřil jeho
mozku omračující impuls. Když Jim zvedl v obranném gestu
ruce, popadl Evan vzadu Jimovu košili a vytáhl ji nahoru, chvat
známý z vězeňských nádvoří, díky němuž se mužovy paže octly
v pasti. Následoval kop na Jimovu přední nohu a už se skládal
na mramor vedle Riche, který pořád lapal po dechu.

V té chvíli se do boje vracel Donnie, řval a naslepo máchal
rukama. Evan zamkl jeho zápěstí ve stylu bong sau/lop sau.
Lehký posun a protivníkovy paže byly pod kontrolou. S pomo-
cí zablokovaného Donnieho loktu ho otočil o devadesát stupňů
a navedl čelem na farmářský stůl. Od něj se odrazil na podlahu
ke zbývajícím dvěma.

Pak se otočil k tomu poslednímu, který ještě stál na nohou.

Eric stál ztuhlý na místě, těžce dýchal, vytřeštěným očím
dominovalo bělmo. Velkým obloukem pak Evana oběhl, vy-

hnul se svým druhům a vyběhl vchodovými dveřmi, které se kývaly v průvanu. Jim se vymotal z košile a kulhavě prchal za Ericem.

Rich ležel na zádech, bezmocný jako převrácená želva. Evan mu podal ruku a Rich nejprve zatápal do prázdna. Na druhý pokus ho Evan postavil na nohy. Richův obličej byl fialový, rty pořád lapaly po vzduchu.

„Předkloň se,“ poradil mu Evan. „Je to jen křeč bránice. Pomalu vdechuj ústy a tlač břicho ven. Dobrý. Fajn. Ještě jednou. A teď dveřmi ven, prosím.“

Evan obra lehce postrčil. Ten v předklonu odkulhal pryč.

Donnie se chytil stolu a s námahou se zvedl. Obličej měl zakrvavený a posmrkaný. Vydal hvízdavý zvuk a vzlykavě zalapal po dechu. Z košile nezbylo víc než pomačkaný kus hadru, jednu nohavicí měl roztrženou přes koleno, v přední kapse kalhot přetočenou peněženku. Otřel si oči plné slzí a druhou ruku zvedl proti Evanovi.

Ten vytáhl zavírací nůž Strider a žraločí ploutev při tom pohybu zachytila o okraj kapsy, takže se s hrozivým cvaknutím otevřel.

Kromě zapalovače Zippo je Strider jediným zbožím, které se stoprocentně vyrábí ve Spojených státech a má doživotní záruku. Na rozdíl od zapalovače dokáže – při troše dovedností a vůle – přeměnit lidskou bytost ve velociraptora. Jedna strana střeňky je vyrobená z materiálu G-10, mimořádně pevného, kyselinovzdorného, nevodivého skelného vlákna a umělé hmoty na epoxidové bázi. Druhá polovina je kvůli lepšímu úchopu z titanu. Vlastní čepel je S35VN, rafinovaná martenzická prášková ocel obsahující přesnou směs uhlíku, chromu, vanadu, molybdenu, niobu a železa. Nůž je natolik dokonalý a precizní nástroj na zabíjení, jaký jen může ze spojení země, člověka a vědy vzniknout.

Donnieho ústa byla otevřená, vydávala tiché výkřiky, záda se mu podřízeně ohýbala.

Evan udělal krok kupředu a švihl nožem v Donnieho rozkroku.